

blivende maa nære Betæneligheder ved at tillade Farvning af Margarine. Jeg skal overfor det ærede Medlem udtale, at jeg tror ikke, han har Ret i, at det er første Gang, Statskonsulent Faber har udtalt sig saa afgjort, som det har været Tilfældet her. Saa vidt jeg erindrer — det kan jo undersøges — forelæa der allerede ved Fremsættelsen af Lovforslaget en Udtalelse af Statskonsulent Faber, der gik i samme Retning som den her foreliggende. At Landbrugsorganisationerne har udtalt sig paa den Maade, som Ordføreren for Mindretallet refererede: at det hovedsagelig er Mindretal, der er betænkelige, medens i de fleste Tilfælde et Flertal kan gaa med til Farvningen, maa ikke undre. Der ligger for Landbruget ingen egentlig Interesse i at faa Farvningsforbudet ophævet — det er ikke for Landbrugets Skyld, det sker. Dog mener jeg, at Landbruget har en Interesse her, og det har jeg ikke lagt Skjul paa. Interessen bestaar deri, at naar Landbruget staaar enigt og samlet om at kræve fri Omsætning med Udlandet, baade hvad angaar dets Eksport og dets Import, betyder det en Støtte for dette Kravs Opfyldelse, naar Landbruget viser Forstaaelse overfor andre Erhvervsvirksomheder og ikke mindst en Erhvervsvirksomhed som denne, der sandsynligvis har Eksportmuligheder. Det har aldrig tiltalt mig, at Landbruget skulde modsætte sig, at Margarineindustrien fik Lejlighed til at konkurrere med tilsvarende Industrier i Udlandet, naar vi ikke var i Stand til at give en virkelig positiv Grund for, at Farvningsforbudet opretholdtes. Jeg maa ligesom nys den ærede Ordfører for Flertallet sige, at det er ikke muligt at faa Øje paa, hvad Farvningsforbudet tilsigter, naar Forholdet er det, at paa alle de Markeder, hvortil vi sælger vort Smør, mødes Smørret med farvet Margarine, fremstillet i det samme Land eller importeret fra et andet Land.

Det er under Sagens Behandling i Udvalget gjort gældende, at der dog var Lande i Verden, som forbød Farvning af Margarine; jeg har maattet indrømme, at dette er Tilfældet i Kanada, New Zealand og Australien, men som jeg har oplyst i Udvalget, er Motivet til disse Farvningsforbud et helt andet end det, der her er Tale om. I Kanada eksisterede Farvningsforbud kun en kort Tid, idet det indførtes i 1919 og varede til 1. April 1923; før 1919 og efter 1. April 1923 eksisterer Farvningsforbudet ikke. Der er derimod absolut Forbud imod overhovedet at fremstille

eller importere Margarine. Hensigten hermed er aabenbar, og den er, at man ønsker at fritage Smørret paa Hjemmemarkedet for den Konkurrence, som Margarinen betyder. Paa New Zealand og i Australien er Motivet ganske det samme: der spiser saa at sige alle Mennesker Smør, Margarineforbruget er minimalt, man ønsker ikke Margarine. Hvis man her i Landet fra Landbrugets Side i al Almindelighed ønskede at fremtvinge et stort Smørforbrug og ønskede at hemme Anvendelsen af Margarine, var Farvningsforbudet et Middel dertil. Man kunde maaske gaa mere radikalt til Værks, saaledes som i Kanada, men det ønsker vi ikke. Landbruget nærer ikke Ønske om særlig Beskyttelse for Smørret i Konkurrencen med Margarin; det vilde ogsaa være saa meget mere urimeligt, som jeg tror at turde sige, at neppe nogen Del af Befolkningen er i højere Grad Margarineforbrugere end den Del, som er Smørproducenter. Vi ønsker ikke en saadan Beskyttelse, og jeg antager, at alle her i Salen vil være enige med mig i, at det var ønskeligt, om vi her i Landet brugte Margarine i saa stor Udstrækning som muligt, for at saa meget Smør som muligt kan blive til Raadighed for Eksporten.

Spørgsmaalet er nu, om Forbudets Ophævelse kan skade vort Smørs Stilling paa det udenlandske Marked. Herom vil jeg gerne oplyse, idet jeg tillader mig at gentage, hvad jeg har oplyst før, at der er ikke paa de Markeder, hvortil vi sender vort Smør, Kendskab til hele dette Forhold, i alt Fald ikke Mulighed for Forstaaelse af det, fordi der ikke eksisterer et saadant Forbud i disse Lande. Det er noget, vi har for os selv, og som har sin bestemte historiske Forklaring i Stridigheder, der ligger 20 Aar tilbage i Tiden. Det forekommer mig uforsvarligt, at man af Hensyn til en saadan bestemt Epoke i dansk Politik vedvarende opretholder Bestemmelser, som ikke har Interesse for Landbruget, men som virker generende først og fremmest for en Industri, som vi maa ønske alt godt; og ligeledes for Handelsstanden og for det store Tal af Husmødre.

Hvad jeg her har sagt, gælder ogsaa det af det ærede 8de Medlem for 6te Kreds (Hans Nielsen) stillede Ændringsforslag. Det ærede Medlem vil finde et Kompromis, han vil gaa en Mellemvej, og saa siger han: Vel, vi imødekommer Husmødrene og de handlende, men Industrien skal ikke have Lov til at eksportere. Hvis der nu var en Motivering for dette Standpunkt, kunde jeg godt være enig med det ærede Medlem i,